

Datum van inontvangstneming : 15/06/2017

Zaak C-64/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

7 februari 2017

Verwijzende rechter:

Tribunal da Relação do Porto (Portugal)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 november 2016

Verzoekende partij [appellante]:

Saey Home & Garden NV

Verwerende partij [geïntimeerde]:

Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais, SA

[OMISSIS] Arrest van de Tribunal da Relação do Porto [rechter in tweede aanleg, Porto].

Verzoekster [in eerste aanleg, thans geïntimeerde] Lusavouga-Máquinas e Acessórios Industriais, Sociedade Anónima, is gevestigd in Cacia, Aveiro, Portugal, en verweerster [in eerste aanleg, thans appellante] Saey Home & Garden, NV, is gevestigd in het Koninkrijk België.

Op 19 juni 2015 heeft verzoekster verweerster gedagvaard om te verschijnen voor de Portugese rechter, de Tribunal Judicial da Comarca de Aveiro [rechter in eerste aanleg van het gerechtelijk district Aveiro], teneinde verweerster te horen veroordelen om aan verzoekster het bedrag van 24 000 EUR te betalen, te vermeerderen met rente vanaf de dagvaarding.

In haar betoog – zoals hierna weergegeven – stelt verzoekster wat volgt:

Verzoekster exploiteert een netwerk van handelszaken dat het Koninkrijk Spanje omvat, maar haar zetel en vestigingen zijn gelegen in Portugal zonder dat zij in Spanje over een dochteronderneming of een vaste inrichting beschikt.

Verweerster vervaardigt producten zoals griltoestellen van het type *barbecue* en keukengerei.

Eind 2013 of begin 2014 hebben verzoekster en verweerster een [mondelinge] overeenkomst voor een concessie van alleenverkoop afgesloten.

Met deze overeenkomst werd beoogd de verkoop van de door verweerster vervaardigde producten aan detailhandelaars en eindverbruikers te promoten [uitsluitend] op het Spaanse grondgebied.

Ingevolge deze overeenkomst werd verzoekster het exclusieve distributierecht toegekend, behalve ten aanzien van één klant.

De overeenkomst is vanaf januari 2014 van kracht geworden en in die context heeft verzoekster in diezelfde maand bij verweerster voor ongeveer 21 000 EUR producten aangekocht, bestemd voor haar activiteiten in Spanje.

Deze producten zijn op 21 januari 2014 in Portugal, in verweersters vestiging in Cacia, geleverd en onmiddellijk is begonnen met de verkoop in Spanje.

Steeds in het kader van de verkoopconcessieovereenkomst is verzoekster tot in juli 2014 nieuwe producten van verweerster blijven afnemen, voor nog ongeveer 83 000 EUR.

Van januari tot juli 2014 heeft verzoekster in Spanje grote inspanningen geleverd om de door verweerster gefabriceerde producten te verhandelen en een zo groot mogelijke hoeveelheid ervan te verkopen, waarbij zij geprobeerd heeft verweersters marktaandeel in Spanje te vergroten en het betrokken merk bekendheid te verlenen.

Alleen al voor haar voorraad heeft verzoekster bij verweerster meer dan 80 000 EUR uitgegeven en daarnaast heeft zij kosten voor reclamecampagnes gemaakt.

Verweerster heeft nooit een bepaalde minimaankoophoeveelheid omschreven en nog minder verplicht gemaakt, zodat verzoekster besliste over de aankoop op basis van haar verkoopprognoses. **[Or. 2]**

Zes maanden later, op 17 juli 2014, heeft verweerster aan verzoekster meegedeeld dat zij besloten had de bestaande samenwerking stop te zetten, waardoor verzoekster niet langer de exclusieve distributeur in Spanje zou zijn.

Op dat ogenblik had verzoekster voor ongeveer 25 000 EUR producten van verweerster in voorraad.

Ondertussen had verzoekster vernomen dat verweerster de producten in Spanje rechtstreeks aan klanten verkocht.

Verweerster heeft gedurende de korte tijdspanne van zes maanden waarin verzoekster haar activiteiten kon ontwikkelen, te kwader trouw gehandeld.

Verweerster heeft in strijd met de overeenkomst besloten zelf opnieuw op de Spaanse markt actief te zijn.

Verzoekster zat – en is thans nog steeds – opgescheept met een onverkoopbare voorraad en was niet in staat in Spanje te concurreren met de fabrikant zelf – thans verweerster, zodat zij verweerster in oktober 2014 heeft aangemaand deze voorraad terug te nemen, hetgeen verweerster heeft geweigerd.

Op 24 november 2014 heeft verzoekster betaling aan verweerster van alle door haar aangekochte producten stopgezet.

Verweerster heeft de concessieovereenkomst onrechtmatig verbroken, net zoals zij reeds voorheen op 17 juli 2014 haar contractuele verplichting om de producten niet rechtstreeks in Spanje te verkopen niet was nagekomen.

Verweerster heeft deze inbreuken met opzet gemaakt zonder dat sprake is van een rechtmatige reden die aan verzoekster toerekenbaar zou zijn.

Het opzet van verweerster gaat terug tot de periode waarin over de overeenkomst is onderhandeld.

Verweerster heeft verzoekster schade berokkend, doordat voortijdig en op abrupte wijze de verkoop die verzoekster in Spanje had opgestart, is afgebroken, zij een onverkoopbare voorraad heeft en zij kosten voor reclamecampagnes heeft gemaakt die zij niet kan recupereren.

Voorts heeft verzoekster winst gederfd ten gevolge van verweersters handelen.

Verweerster is verplicht verzoekster schadeloos te stellen op grond van artikel 32, leden 1 en 2, van wetsdecreet 178/86 van 3 juli 1986: „1. - Onverminderd het recht om de overeenkomst te verbreken, heeft elke partij recht op vergoeding, volgens de algemene regels, van de schade die ontstaat uit de niet-nakoming van de verplichtingen van de wederpartij. 2. – Ingeval van verbreking van de overeenkomst op grond van artikel 30, onder b), ontstaat een recht op schadevergoeding volgens de regels der billijkheid.”

De rechtsregeling van wetsdecreet 178/86 ziet op de agentuurovereenkomst, maar is mutatis mutandis van toepassing op de alleenverkoopconcessieovereenkomst.

Indien ervan wordt uitgegaan dat er geen sprake is van een verkoopconcessieovereenkomst, moet verweerster verzoekster schadeloos stellen wegens precontractuele aansprakelijkheid krachtens artikel 227, lid 1, van de Código Civil [Portugees burgerlijk wetboek]: „Wie met een wederpartij onderhandelt over het sluiten van een overeenkomst, moet zowel voorafgaandelijk

aan als bij de totstandkoming ervan te goeder trouw handelen, op straffe aansprakelijk te worden gehouden voor de schade die met opzet aan de wederpartij is berokkend.”

Verweerster heeft immers op ernstige en opzettelijke wijze het beginsel van goede trouw geschonden door zelf te beginnen de producten rechtstreeks in Spanje te verkopen in de zesde maand waarin de overeenkomst waarbij zij verzoekster exclusiviteit had toegekend, geldig was; bovendien heeft zij aldus gehandeld zonder enige reden op te geven – reden die zij volgens verzoekster ook niet had – om verzoekster van de Spaanse markt te drijven.

Gelet op de onzekerheid hoe, wanneer en of verzoekster erin zal slagen de voorradige producten te verkopen en gelet op de door haar gemaakte kosten voor initiatieven die zij gedurende de genoemde periode van zes maanden heeft genomen [Or. 3] om de verkoop op de Spaanse markt te promoten, moet verweerster verzoekster vergoeden voor ten minste 10 000 EUR.

Verzoekster heeft recht op vergoeding voor de clientèle, dat wil zeggen een vergoeding voor nieuw aangebrachte klanten die verweerster bij toekomstige handelsactiviteiten ten goede zullen komen, aangezien dat recht is voorzien in artikel 33 van wetsdecreet nr. 178/86.

De vergoeding voor clientèle moet op ten minste 14 000 EUR worden begroot.

De Portugese gerechten hebben internationale bevoegdheid om het geding te beslechten overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder a) en b), van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000.

Verweerster werpt als verweer een exceptie van onbevoegdheid van de Portugese gerechten op op grond van de nationaliteit, waardoor verweerster krachtens artikel 99, lid 1, van de Código de Processo Civil [Portugees wetboek burgerlijke rechtspleging] onmiddellijk buiten het geding moet worden gesteld.

Hoewel de Tribunal da Relação van oordeel is dat de vraag inzake de internationale bevoegdheid moet worden afgedaan zonder overlegging van bewijsstukken, op basis van de litigieuze materieelrechtelijke verhouding, zoals door verzoekster uiteengezet, moet toch worden verwezen naar enkele van verweersters argumenten met het oog op de hierna nader omschreven prejudiciële verwijzing.

Deze argumenten zijn uiteengezet in het verweerschrift en, nadien, in het beroepschrift dat verweerster heeft ingediend in hoger beroep tegen de tussenbeschikking.

Ter ondersteuning van haar exceptie van internationale onbevoegdheid van de Portugese gerechten voert verweerster het volgende aan, waarbij haar standpunt hierna nog nader wordt uiteengezet.

Volgens verzoekster is de litigieuze materieelrechtelijke verhouding gelegen in de uitvoering en nakoming, uitsluitend op het Spaanse grondgebied, van een vermeende overeenkomst voor een concessie van alleenverkoop.

Oorzaak van de rechtsvordering is de verkoopconcessieovereenkomst, als raamovereenkomst voor andere overeenkomsten tussen partijen en met derden, maar niet de koopverkoopovereenkomsten die op grond van die raamovereenkomst zijn gesloten.

De basisregel inzake de internationale bevoegdheid is vervat in artikel 4, lid 1, van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012, dat bepaalt: „Onverminderd deze verordening worden zij die woonplaats hebben op het grondgebied van een lidstaat, ongeacht hun nationaliteit, opgeroepen voor de gerechten van die lidstaat.”

Het daaruit voortvloeiende gevolg dat verweerster moet worden gedagvaard voor de Belgische gerechten, wordt echter doorkruist door de uitzondering van artikel 7, lid 1, onder a), van verordening nr. 1215/2012 – dat van toepassing is ingevolge artikel 5, lid 1, ervan – op grond waarvan verweerster moet worden gedagvaard voor de Spaanse gerechten.

In casu gaat het om een geschil „ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst” in de hier relevante betekenis en Spanje was het land waarin de betrokken verbintenissen moeten worden uitgevoerd.

De Portugese gerechten bezitten geen internationale bevoegdheid voor het onderhavige geding en deze bevoegdheid komt toe aan de Spaanse gerechten.

Toch kan ervan worden uitgegaan, aangezien de rechtsregeling van wetsdecreet 178/86 (betreffende de agentuurovereenkomst) van toepassing is op de verkoopconcessie, dat het geding valt onder genoemd artikel 7, lid 5, dat ziet op de bevoegdheid „ten aanzien van een geschil betreffende de exploitatie van een [...] agentschap of andere vestiging [...]”, zodat ook ingevolge dit voorschrift de Spaanse gerechten bevoegd zijn. **[Or. 4]**

Ingevolge artikel 7, lid 1, onder a), van verordening nr. 1215/2012 of ingevolge artikel 7, lid 5, van diezelfde verordening bezitten de Portugese gerechten in casu geen internationale bevoegdheid en komt deze bevoegdheid toe aan de Spaanse gerechten.

Indien het klopt dat de – door verweerster daadwerkelijk aan verzoekster verkochte – goederen op 21 januari 2014 in Portugal zijn geleverd in verzoeksters vestiging in Cacia en zo ervan wordt uitgegaan dat verzoekster haar aanspraken uitsluitend baseert op koopverkoopovereenkomsten, moet het volgende in overweging worden genomen:

- de verkochte goederen werden opgeladen in België, maar verzoekster heeft gezorgd voor het vervoer ervan, zonder dat verweerster in enig opzicht betrokken was bij dat vervoer en bij het af te leggen traject gedurende het vervoer;
- in punt 20 van de algemene voorwaarden die van toepassing waren op deze verkopen, wordt bepaald dat geschillen worden beslecht door de Belgische gerechten, in concreto een rechtbank te Kortrijk, zodat dit punt 20 geldt als forumkeuzebeding.

Een dergelijke afspraak valt onder artikel 25, lid 1, van verordening nr. 1215/2012 (dat ingevolge artikel 5, lid 1, van diezelfde verordening van toepassing is), volgens hetwelk het door partijen aangewezen bevoegd gerecht voorrang krijgt.

Ingevolge artikel 25, lid 1, onder a), van verordening nr. 1215/2012 en voornoemd punt 20 [van de algemene voorwaarden] bezitten de Portugese gerechten in casu geen internationale bevoegdheid en komt deze bevoegdheid toe aan de Belgische gerechten.

[In hoger beroep] voert verweerster voorts aan de handelsconcessieovereenkomst de verrichting van diensten in Spanje betreft, hetgeen betekent dat Spanje de plaats van uitvoering van de verbintenissen uit overeenkomst was.

[In hoger beroep] voert verweerster daaraan toe dat het voorschrift dat de internationale bevoegdheid regelt, is vervat in artikel 7, lid 1, onder b), tweede streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat van toepassing is krachtens artikel 5, lid 1, van diezelfde verordening) – „voor de verstrekking van diensten, de plaats in een lidstaat waar de diensten volgens de overeenkomst verstrekt werden of verstrekt hadden moeten worden” – zodat de Spaanse gerechten bevoegd zijn.

[Tevens in hoger beroep] betoogt verweerster dat de aanspraak op schadevergoeding wegens de onrechtmatige verbreking van een overeenkomst valt onder het begrip „ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst” in de zin van artikel 7, lid 1, onder a), van verordening nr. 1215/2012 (dat van toepassing is krachtens artikel 5, lid 1, van diezelfde verordening), zodat is uitgesloten dat de Portugese gerechten van de onderhavige zaak kunnen kennisnemen.

Verzoekster heeft gerepliceerd op de exceptie van onbevoegdheid van de Portugese gerechten wegens de nationaliteit en concludeert tot verwerping ervan.

In eerste aanleg, met name in de tussenbeschikking, is geoordeeld dat de Portugese gerechten internationaal bevoegd waren om het geding af te doen en is de exceptie van internationale onbevoegdheid afgewezen.

In de tussenbeschikking is verwezen naar de uitdrukking „plaats waar de verbintenis ten uitvoer moet worden gebracht” en is geoordeeld dat „in casu het bepaalde in artikel 7, lid 1, onder a), van verordening nr. 1215/2012 van toepassing is”.

De verwijzende rechter is van oordeel dat in de tussenbeschikking, doordat daarin wordt verwezen naar „de plaats waar de betrokken verbintenis moet worden uitgevoerd”, wordt verzuimd te specificeren of het gaat om het eerste streepje „- voor de koop en verkoop van roerende lichamelijke zaken, de plaats in een lidstaat waar de zaken volgens de overeenkomst geleverd werden of geleverd hadden moeten worden”, dan wel om het tweede streepje „- voor de verstrekking van diensten, de **[Or. 5]** plaats in een lidstaat waar de diensten volgens de overeenkomst verstrekt werden of verstrekt hadden moeten worden”.

Het was met andere woorden niet duidelijk of de rechter in eerste aanleg in deze zaak als aanknopingspunt de verrichting van diensten dan wel de verkoop van goederen heeft gehanteerd.

[OMISSIS] [nationale procedure]

De te beantwoorden vraag betreft de internationale bevoegdheid van de Portugese gerechten, die in conflict komt te staan met die van de Belgische of Spaanse gerechten.

De Tribunal da Relação doet in tweede aanleg uitspraak over de vraag inzake de internationale bevoegdheid, op verzoek van verweerster, en de uitspraak van deze rechter is definitief aangezien de waarde van het geschil 24 000 EUR beloopt, zodat een hogere voorziening bij de Supremo Tribunal de Justiça niet mogelijk is.

Indien deze rechterlijke instantie beslist dat de Portugese gerechten niet internationaal bevoegd zijn, moet zij oordelen, bij wijze van noodzakelijke premisse voor dat oordeel, dat ofwel de Belgische gerechten ofwel de Spaanse gerechten bevoegd zijn.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000, verordening (EU) 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad, richtlijn 86/653/EEG van de Raad van 18 december 1986 en verordening (EG) nr. 593/2008 van de Raad van 17 juni 2008 wordt geen eenduidig of voldoende vaststaand antwoord gegeven op vragen betreffende de internationale bevoegdheid als aan de orde in casu, waarin het gaat om de jurisdictie van de gerechten van drie lidstaten van de Europese Unie en een raamovereenkomst voor een concessie van alleenverkoop tussen vennootschappen die in twee lidstaten zijn gevestigd en slechts in die lidstaten een fysieke vestiging hebben, maar de verbintenissen die eruit voortvloeiden, voor een zeer aanzienlijk deel in een derde staat moesten worden uitgevoerd.

Vast staat dat verordening nr. 1215/2012 in casu van toepassing is aangezien daarin de rechtsregeling is vervat die reeds in kracht was getreden vóór de datum waarop het onderhavige geding is ingeleid, respectievelijk 10 januari 2015 en 19 juni 2015.

Gelet op het feit dat onvoldoende rechtspraak bestaat, is het antwoord van het Hof van Justitie op de hierna geformuleerde vragen van belang voor de uitspraak op het hoger beroep dat verweerster tegen de tussenbeschikking heeft ingesteld.

Ingevolge artikel 59 van de Código de Processo Civil primeren de Europese verordeningen bij de bepaling of de Portugese gerechten internationaal bevoegd zijn.

[OMISSIS] **[Or. 6]** [OMISSIS] [weergave van artikel 267 VWEU] [OMISSIS] Gelet op de hierboven uiteengezette feitelijke en juridische context die verzoekster en verweerster aanvoeren, worden het Hof van Justitie de hierna volgende vragen voorgelegd:

- 1- Moet de vordering overeenkomstig de basisregel van artikel 4, lid 1, van verordening nr. 1215/2012 bij de Belgische gerechten worden ingesteld op grond dat verweerster haar bedrijfszetel in België heeft en aldaar daadwerkelijk is gevestigd?
- 2- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en c), van verordening nr. 2015/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Portugese gerechten op grond dat de overeenkomst een concessie van alleenverkoop betreft en de uit deze overeenkomst voortvloeiende wederzijdse verbintenissen in Portugal moesten worden uitgevoerd?
- 3- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en c), van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond dat de overeenkomst een concessie van alleenverkoop betreft en de uit deze overeenkomst voortvloeiende wederzijdse verbintenissen in Spanje moesten worden uitgevoerd?
- 4- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), eerste streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Portugese gerechten op grond dat het gaat om een raamovereenkomst voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster bestaat uit verschillende koopverkoopovereenkomsten en alle verkochte goederen in Portugal moesten worden geleverd, zoals het geval is geweest met de levering op 21 januari 2014?
- 5- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), eerste streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Belgische gerechten op grond het gaat om een raamovereenkomst voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster bestaat uit verschillende koopverkoopovereenkomsten en alle verkochte goederen door [verweerster aan verzoekster] in België werden geleverd?

6- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), eerste streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond het gaat om een raamovereenkomst voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster bestaat uit verschillende koopverkoopovereenkomsten, waarbij alle verkochte goederen bestemd waren om in Spanje te worden geleverd voor in Spanje verrichte handelsactiviteiten?

7- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), tweede streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Portugese gerechten op grond dat het gaat om een raamovereenkomst voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster uitdrukking vindt in door verzoekster aan verweerster verrichte diensten waarbij verzoekster handelsactiviteiten promoot die indirect verweerster ten goede komen?

8- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), tweede streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond dat het gaat om een raamovereenkomst voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster uitdrukking vindt in door verzoekster aan verweerster **[Or. 7]** verrichte diensten waarbij verzoekster handelsactiviteiten promoot die via een in Spanje uitgeoefende handelsactiviteit indirect verweerster ten goede komen?

9- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 5, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Portugese gerechten op grond dat het gaat om een overeenkomst voor een verkoopconcessie en het geding tussen verzoekster en verweerster vergelijkbaar is met een geding tussen een principaal (hier de „concessiegever”) en een in Portugal gevestigde agent?

10- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 5, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond dat het gaat om een overeenkomst voor een verkoopconcessie en het geding tussen verzoekster en verweerster vergelijkbaar is met een geding tussen een principaal (hier de „concessiegever”) en een agent dat een aanknopingspunt heeft in Spanje, zijnde het land waarin de agent zijn verbintenissen uit overeenkomst moest uitvoeren?

11- Moet de vordering overeenkomstig artikel 25, lid 1, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Belgische gerechten, met name een rechtbank te Kortrijk, op grond dat in punt 20 van de algemene voorwaarden die van toepassing waren op alle verkopen door verweerster aan verzoekster, een schriftelijk en naar Belgisch recht geheel rechtsgeldig forumkeuzebeding is vervat, volgens hetwelk „any

dispute of any nature whatsoever shall be the exclusive jurisdiction of the courts of Kortrijk”?

12- Moet de vordering krachtens het bepaalde in de afdelingen 2 tot en met 7 van hoofdstuk II van verordening nr. 1215/2012 (die krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Portugese gerechten op grond dat de voornaamste aanknopingspunten van de contractuele verhouding tussen verzoekster en verweerster verband houden met het grondgebied en de rechtsorde van Portugal?

13- Moet de vordering krachtens het bepaalde in de afdelingen 2 tot en met 7 van hoofdstuk II van verordening nr. 1215/2012 (die krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond dat de voornaamste aanknopingspunten van de contractuele verhouding tussen verzoekster en verweerster verband houden met het grondgebied en de rechtsorde van Spanje?

Gelet op bovenstaande overwegingen beslist de verwijzende rechter het Hof van Justitie van de Europese Unie gezien de hierboven geschetste feitelijke en juridische context die verzoekster en verweerster aanvoeren, prejudicieel te verzoeken om een antwoord op de volgende vragen:

1- Moet de vordering overeenkomstig de basisregel van artikel 4, lid 1, van verordening nr. 1215/2012 bij de Belgische gerechten worden ingesteld op grond dat verweerster haar bedrijfszetel in België heeft en aldaar daadwerkelijk is gevestigd?

2- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en c), van verordening nr. 2015/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Portugese gerechten op grond dat de overeenkomst een concessie van alleenverkoop betreft en de uit deze overeenkomst voortvloeiende wederzijdse verbintenissen in Portugal moesten worden uitgevoerd?

3- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en c), van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond dat de overeenkomst een concessie van alleenverkoop betreft en de uit deze overeenkomst voortvloeiende wederzijdse verbintenissen in Spanje moesten worden uitgevoerd?

4- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), eerste streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Portugese gerechten op grond dat het gaat om een raamovereenkomst **[Or. 8]** voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster bestaat uit verschillende koopverkoopovereenkomsten en alle verkochte goederen in Portugal moesten worden geleverd, zoals het geval is geweest met de levering op 21 januari 2014?

5- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), eerste streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Belgische gerechten op grond het gaat om een raamovereenkomst voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster bestaat uit verschillende koopverkoopovereenkomsten en alle verkochte goederen door [verweerster aan verzoekster] in België werden geleverd?

6- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), eerste streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond het gaat om een raamovereenkomst voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster bestaat uit verschillende koopverkoopovereenkomsten, waarbij alle verkochte goederen bestemd waren om in Spanje te worden geleverd voor in Spanje verrichte handelsactiviteiten?

7- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), tweede streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Portugese gerechten op grond dat het gaat om een raamovereenkomst voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster uitdrukking vindt in door verzoekster aan verweerster verrichte diensten waarbij verzoekster handelsactiviteiten promoot die indirect verweerster ten goede komen?

8- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 1, onder a) en b), tweede streepje, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond dat het gaat om een raamovereenkomst voor een verkoopconcessie, die in de verhouding tussen verzoekster en verweerster uitdrukking vindt in door verzoekster aan verweerster verrichte diensten waarbij verzoekster handelsactiviteiten promoot die via een in Spanje uitgeoefende handelsactiviteit indirect verweerster ten goede komen?

9- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 5, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Portugese gerechten op grond dat het gaat om een overeenkomst voor een verkoopconcessie en het geding tussen verzoekster en verweerster vergelijkbaar is met een geding tussen een principaal (hier de „concessiegever”) en een in Portugal gevestigde agent?

10- Moet de vordering overeenkomstig artikel 7, lid 5, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond dat het gaat om een overeenkomst voor een verkoopconcessie en het geding tussen verzoekster en verweerster vergelijkbaar is met een geding tussen een principaal (hier de „concessiegever”) en een agent dat een aanknopingspunt heeft in Spanje, zijnde het land waarin de agent zijn verbintenissen uit overeenkomst moest uitvoeren?

11- Moet de vordering overeenkomstig artikel 25, lid 1, van verordening nr. 1215/2012 (dat krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Belgische gerechten, met name een rechtbank te Kortrijk, op grond dat in punt 20 van de algemene voorwaarden die van toepassing waren op alle verkopen door verweerster aan verzoekster, een schriftelijk en naar Belgisch recht geheel rechtsgeldig forumkeuzebeding is vervat, volgens hetwelk „any dispute of any nature whatsoever shall be the exclusive jurisdiction of the courts of Kortrijk”?

12- Moet de vordering krachtens het bepaalde in de afdelingen 2 tot en met 7 van hoofdstuk II van verordening nr. 1215/2012 (die krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld **[Or. 9]** bij de Portugese gerechten op grond dat de voornaamste aanknopingspunten van de contractuele verhouding tussen verzoekster en verweerster verband houden met het grondgebied en de rechtsorde van Portugal?

13- Moet de vordering krachtens het bepaalde in de afdelingen 2 tot en met 7 van hoofdstuk II van verordening nr. 1215/2012 (die krachtens artikel 5, lid 1, ervan van toepassing is) worden ingesteld bij de Spaanse gerechten op grond dat de voornaamste aanknopingspunten van de contractuele verhouding tussen verzoekster en verweerster verband houden met het grondgebied en de rechtsorde van Spanje?

*

Voorts beslist de verwijzende rechter overeenkomstig artikel 269, lid 1, onder c), artikel 272, lid 1, en artikel 276, lid 1, onder c), eerste deel, van de Código de Processo Civil de behandeling van de zaak in hoger beroep [OMISSIS] te schorsen tot de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

*

[OMISSIS]. [nationale procedure] **[Or. 10]**